

РЕШЕНИЕ

№ 161

гр. София, 11.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.12.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **9901** по описа за **2020** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], подадена чрез адв.Д.И., срещу Решение №182921/24.08.2020г., постановено по н.а.х.д.№4952/2020г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 96-ти състав, с което е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 22-006328 от 10.01.2020г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което НП на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 2000лв. на основание чл.416, ал.5 от КТ, във вр. чл.415, ал.1 от КТ за нарушение на чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/. Касаторът оспорва решението като незаконосъобразно – неправилно и постановено при допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Твърди, че необосновано първоинстанционният съд е приел, че на М. Н. не е изплатено дължимото трудово възнаграждение, като не е приел, че е налице прихващане с изплатени на същия служебни аванси, които той не е отчел; че даденото предписание да се изплати цялото възнаграждение е неясно, тъй като в него не е посочен конкретен размер; че НП не е връчено по надлежния ред; че в НП не са посочени доказателствата, въз основа на които е издадено то; както и че в случая е налице маловажен случай. Претендира за направените по делото съдебни разноски

В съд.з. касационният жалбоподател [фирма], чрез адв.Д.И., поддържа жалбата. Ответникът – директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., редовно уведомен, чрез процесуалния си представител юриск.Х., изразява становище за неоснователност на жалбата.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София-град, XI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал.1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима. По съществото ѝ, съдът взе предвид следното:

Решението на районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено от компетентен съд в рамките на правомощията му, по подадена в срок жалба срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Установяването на административното нарушение и налагането на административното наказание са осъществени от компетентните контролни органи на основание чл. 416, ал. 1 и ал. 5 във връзка с чл. 399, ал. 1 от КТ. Спазени са сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН и по чл. 81, ал. 3 във връзка чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /абсолютната погасителна давност/.

За да постанови решението си, с което е потвърдено наказателно постановление, с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2000лв. за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, СРС е приел за установено въз основа на събраните от него писмени и гласни доказателства, че с предписание под №24 по Протокол за извършена проверка №ПР1922317/02.08.2019г., на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 КТ, от Дирекция „Инспекция по труда“-С. е разпоредено на [фирма], в качеството му на работодател, да изплати уговореното трудово възнаграждение на М. Ц. Н. съгласно предоставена разчетно-платежна ведомост за заплата за м.юни 2019г. за положения от него труд през м.юни 2019г., съгласно чл.128, т.2 КТ, в срок до 26.08.2019г. Със същият протокол са дадени още 20 предписания за изплащане на уговореното трудово възнаграждение на М. Н. за още 20 месеца в периода м.януари 2017г.-м.май-2019г. При извършена на 17.09.2019г. последваща проверка относно изпълнението на дадените предписания, от работодателя не са представени платежни документи - ведомости за заплати, фиш, касов ордер или банково извлечение, от които да се установява изплащането на трудово възнаграждение на М. Ц. Н. за месец юни 2019г., поради което от актосъставителят, административнонаказващият орган и СРС е прието, че предписанието не е изпълнено, с което е осъществено вмененото на касатора нарушение.

По отношение на представените от касатора доказателства за изплащани на работника по банков път аванси и служебни такива, които Н. не е отчетел, СРС е приел, че доколкото те са за суми изплащани преди проверката от ДИТ-С. и даденото при нея предписание, са релевантни в евентуално производство по оспорване на предписанието, каквото не е предприето, а не при преценката за изпълнението му.

При тази фактическа обстановка СРС е приел за доказано извършеното нарушение, както и че НП е издадено при липса на съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на дружеството работодател по § 1, т. 1 ДР КТ. Спазени са разпоредбите на чл. 42, т. 3-5 и чл. 57, ал. 1, т. 5-7 от ЗАНН,

регламентиращи формата и съдържанието на АУАН и НП. Касае за неизпълнение на задължение /бездействие/, съставляващо нарушение по смисъла на чл. 6 от ЗАНН. Наказанието е наложено законосъобразно и явно справедливо, в установения с чл. 415, ал. 1 КТ размер, при съобразяване с разпоредбите на чл. 27, ал. 2 и ал. 3 във връзка с чл. 12 ЗАНН.

По наведените касационни основания, касационният съд взе предвид следното: Съгласно чл. 128, т. 2 от КТ работодателят е длъжен в установените срокове да плаща уговореното трудово възнаграждение за извършената от работника работа. Мястото, начинът и сроковете на изплащане на трудовото възнаграждение са регламентирани в чл. 270 от КТ, съгласно който плащането става в предприятието, където се извършва работата, лично на работника или служителя по ведомост, срещу разписка или по писмено искане на работника или служителя - на негови близки. По писмено искане на работника или служителя трудовото му възнаграждение може да се превежда на влог в посочената от него банка. Трудовото възнаграждение се изплаща авансово или окончателно всеки месец на два пъти, доколкото не е уговорено друго. Съгласно разпоредбата на чл. 272 от КТ без съгласието на работника или служителя не могат да се правят удържки от трудовото му възнаграждение освен за: получени аванси; надвзети суми вследствие на технически грешки; данъци, които по специални закони могат да се удържат от трудовото възнаграждение; осигурителни вноски, които са за сметка на работника или служителя, осигурен за всички осигурителни случаи; запори, наложени по съответния ред; удържки в случая по чл. 210, ал. 4.

При неизпълнение на горното задължение от работодателя, съгласно чл. 404, ал. 1, т. 1 и т.12 КТ, за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда, могат да прилагат принудителни административни мерки, включително: да дават задължителни предписания на работодателите за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство; както и да дават задължителни предписания на работодателя за изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовите правоотношения.

Съгласно чл.405 КТ, горните принудителни административни мерки могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс; като обжалването не спира изпълнението им.

По възражението в касационната жалба, че предписанието е неясно и поради това негодно за изпълнение тъй като в него не е посочена конкретна сума, която следва да бъде изплатена на работника, настоящият съд констатира, че макар и неопределен в предписанието, размерът на дължимата сума, която следва да се изплати на работника, е определяем, тъй като е препратено към представената от самия работодател разчетно-платежна ведомост /л.30 и л.41 от делото на СРС/. В нея, обаче, след направени удържки, вкл. за аванс, изрично е посочено, че дължимата за м.юни 2019г. сума на М. Н. е 0,00лв. Доколкото приспаднатият аванс вече е включен в удържките по ведомостта, не следва да се обсъжда правилно ли е прихванат той.

С оглед горното, съдът намира, че за конкретния месец юни 2019г. предписанието не създава задължение за плащане на сума на работника, поради което, не е налице неизпълнението му, което да представлява нарушение по чл.415, ал.1КТ, за което е наложена имуществената санкция.

По посочените съображения, съставът на касационният съд приема, че обжалването

решение от Софийския районен съд и потвърденото с него НП следва да бъдат отменени.

По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 във вр. с чл.222, ал.1 АПК във вр. с чл.63 ЗАНН, Административен съд София-град, XI касационен състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение от 24.08.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 96-ти състав, по н.а.х.д.№4952/2020г. по описа на съда, и

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 22-006328 от 10.01.2020г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“-С., с което на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000лв. на основание чл.416, ал.5 от КТ във вр. чл.415, ал.1 от КТ за нарушение на чл.415, ал. 1 от Кодекса на труда.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.